

Sygn. akt VI U 2749/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: Z. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 26 sierpnia 2013 r., znak: (...)

w sprawie: Z. C.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu Z. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia(...) r.,
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonemu Z. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, na podstawie przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczony został uznany za osobę zdolną do pracy zarobkowej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony, który wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż aktualny stan jego zdrowia nie pozwala na wykonywanie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

Ubezpieczony Z. C., bez zawodu, ostatnio zatrudniony jako traktorzysta i pracownik gospodarczy był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy do 31.07.2013 r. Ubezpieczony złożył w pozwanym organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do renty na dalszy okres. Pozwany organ rentowy poddał go badaniu przez lekarza orzecznika oraz komisji lekarskiej ZUS, które w wydanych orzeczeniach nie ustaliły u ubezpieczonego występowania niezdolności do pracy. Ubezpieczony udokumentował wymagany okres ubezpieczenia.

- okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania orzeczeń wydanych przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, Sąd powołał biegłych lekarzy sądowych z zakresu następujących specjalności: neurologa, kardiologa, okulisty i specjalisty medycyny pracy.

Biegli lekarze sądowi w wydanej opinii w dniu 4.02. 2014 roku rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

1. Zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i L-S z okresowym zespołem bólowym szyjnym i L-S
2. Chorobę nadciśnieniową z angiopatią nadciśnieniową
3. Żyłki jamiste podudzia lewego
4. Przykurcz Dupuitrena palca IV ręki prawej.

W ocenie biegłych lekarzy sądowych, na podstawie przeprowadzonego badania ubezpieczonego i zapoznania się z przedłożoną dokumentacją lekarską,

w stanie zdrowia badanego nie nastąpiła istotna poprawa, zaostrzyły się dolegliwości bólowe kręgosłupa. Został zakwalifikowany przez neurochirurga do leczenia operacyjnego w 2014 r. Ze względu na schorzenia układu krążenia ubezpieczony otrzymał pozytywną kwalifikację do operacji przez anestezjologa. Zdaniem biegłych sądowych ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy od lipca 2013 do 31.12.2014r. Powodem przyznania częściowej niezdolności do pracy jest choroba dyskopatyczna kręgosłupa zakwalifikowana do leczenia operacyjnego. We wnioskach opinii biegli wskazali, że powyższe schorzenia powodują u ubezpieczonego istotne upośledzenie sprawności psychofizycznej ustroju i zdolności do zatrudnienia. Przeciwwskazana jest ciężka praca fizyczna, praca na wysokości i wymagająca długiego chodzenia, a praca, jako traktorzysty z uwagi na drgania powodujące mikrourazy kręgosłupa jest niewskazana.

-dowód; opinia biegłych k. 13-14 akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią, pozwany organ rentowy, jak i ubezpieczona nie wnieśli do niej zastrzeżeń.

Sąd uwzględnił zatem wydaną opinię przez biegłych i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych.

Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego oraz po przeprowadzeniu stosownego badania ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco

uzasadnili, podkreślić należy, iż żadna ze stron postępowania po zapoznaniu się z opinią wydaną przez biegłych nie zgłosiła do niej zastrzeżeń medycznych.

Wobec powyższego Sąd uznał opinię biegłych sądowych za miarodajną dla oceny stanu zdrowia ubezpieczonego.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest prawo ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy. Spór stron w tej kwestii należy rozstrzygać w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o Emeryturach i Rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych / t.j. Dz. U. z 2009 roku nr 153 poz. 1227/a ściślej rzecz ujmując m.in. o treść art. 57 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Podstawą przyznania renty jest ustalenie, że osoba dochodząca tego świadczenia jest niezdolna do pracy, a więc jest częściowo lub całkowicie niezdolna do wykonywania zatrudnienia, a po przesądzeniu tej przesłanki, czy posiada ona wymagany okres zatrudnienia i czy niezdolność do pracy powstała w odpowiednim okresie.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest zgodnie z ust. 3 cytowanego przepisu osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji. Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienianej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Dokonując analizy stanu zdrowia ubezpieczonego przez pryzmat wszystkich wymienionych wyżej przesłanek, Sąd doszedł do przekonania, że występujące u ubezpieczonego schorzenia, wymienione przez biegłych w rozpoznaniu stanowią podstawę orzeczenia o niezdolności do pracy na dalszy okres wskazany w opinii biegłych, skoro jak stwierdzili biegli stan zdrowia ubezpieczonego nie uległ poprawie.

Jak z powyższego wynika ubezpieczony spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie prawa do renty na dalszy okres wymienione w art. 57 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem biegli lekarze sądowi w wyniku przeprowadzonego badania orzekli, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (pkt 1 wyroku).

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 1a ustawy emerytalno- rentowej FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, bowiem dowody zaprezentowane w trakcie postępowania sądowego były tożsame z dowodami, którymi dysponował pozwany organ rentowy w trakcie prowadzonego postępowania orzeczniczego. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczony uzyskał prawo do żądanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego nie były dowody, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować a jedynie sama odmienna ocena stanu jego zdrowia dokonana przez biegłych sądowych, wobec czego wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Mając na względzie powyższe, Sąd na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w wyroku.

SSO Ewa Milczarek